

Novella

Gázt neki, *Család!*

Ruby Sam

Gázt neki, Család!

Második kiadás

Ruby Sam

Ruby Saw
Gázt neki, Család!
Gázt neki! 2.

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó
Elérhetőségek: +3620/461 -0685
info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-054-8

ISBN Mobi: 978-963-586-055-5

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó

2022

Kapcsolódó könyv:

Ruby Saw: Gázt neki, Chiara! – Gázt neki! 1.

Eltelt bő két év, mióta nem versenyzek. Hiányzik-e? Néha. Visszamennék-e? Soha! És ezt nem azért mondom, mert nem volt jó az az egy év, hanem mert még egyszer nem másznám végig azt a bizonyos ranglétrát. Nagyon is jól éreztem magam a bőrömben. Akkor már De Felice - Koskinen volt a vezetőknévem. Igen, összeházasodtunk.

A húgom is menyasszony lett. Természetesen, miután bejelentettük az eljegyzésünket, Warre is vérszemet kapott. Rá pár hétre meg is kérte Allegrát. Kezdtem attól tartani, hogy dupla esküvőt akarnak. Én csak magamnak akartam azt a napot, ha csúnya dolog ez, ha nem. De szerencsére tovább nem gondolták, így boldogan fürdőzhettem a reflektorfényben 2007. szeptember 8-án a.

Szeretem a húgom, de csak egyszer adatik meg az életben az a bizonyos nap – már akinek –, és nem igazán akartam osztozni rajta.

Gyönyörű esküvőnk volt. Aztán vettünk egy házat, és igazából gyerekeket kellett volna gyártanunk, de megállt a lelkesedés. Közben társtulajdonosa lettem a pizzázónak, amit igyekeztem a legjobb tudásom szerint felvirágoztatni. Nekem az vette el sok időmet, Miro-nak a versenyzés. Utána 2006-ban újra világbajnok lett. Warre pedig 2007-ben végre megkaphatta azt, amire mindig is vágyott. Később azt mondta, hogy abbahagyja. Azt hiszem, mondanom sem kell, hogy volt patália.

Tisztán emlékszem, hogy csendes családi ebéden voltunk a szüleimnél, ami azóta is dívik. Warre bejelentette, hogy ő elgondolkodott azon, hogy nem indul többet. Nekem sem kellett több, kifakadtam. Miro és Allegra szemrebbenés nélkül nézték végig, hogy mi ordibálunk az asztal felett. Komolyan mérges voltam. Nagy nehezen elért egy olyan szintet, amire egész életében vágyott, megváltozott, nagyon jó pilóta lett, és ezt mind el akarta dobni. Nem is szóltunk egymáshoz egy hétig, ami engem nagyon megviselt, mert igazi rokoni kapocs lett közöttünk.

Végül belátta, hogy igazam volt. Lett egy normális menedzsere, az egzisztenciája is megvolt, sőt fiatal is volt még, így kár lett volna mindent veszni hagyni. Miro sem akarta egyelőre abbahagyni a versenyzést. Úgy érezte van még benne kilométer. Én is így gondoltam.

Szóval éltük az életünket szépen, csendben, boldogan.

Aznap a szüleimhez mentem látogatóba. Volt pár levelem. Akkor még nem érkeztem átíratni a címem mindenhol. Mindig olyan jól esett átlépni a küszöböt. Nem, nem volt honvágyam, csupán akkor, amikor ott voltam, minden gondom elszállt, és újra gyereknek érezhettem magam.

Anya aznap hamar eljött a virágboltból, hogy főzni tudjon nekem, illetve nekünk. Tipikus anyuka volt ő. Mindig telepakolt kajával akárhányszor náluk voltam.

– Sziasztok! – köszöntem, ahogy becsuktam a bejárati ajtót. Azonnal megcsapta az orrom az oregánó. Kissé erős volt.

– Konyha! – kiáltott vissza édesanyám. Azonnal a hang irányába fordultam. A tűzhely fölött görnyedt, és kavargatta az egyik fazék tartalmát, mert vagy három volt a tűzön.

– Mi készül? – érdeklődtem beleszimatolva a levegőbe, de gyorsan hátrébb is léptem, mert továbbra is erős volt a fűszerek illata.

– Paradicsomos penne, paradicsomleves és gombás csirke. – A nyál is összefutott a számban a sok finomság hallatától, és látványosan nyalni kezdtem a szám szélét. Aznap még nem is ettem, csak reggel bedobtam egy olívás ciabattát. – Kóstoló? – nyújtotta felém a fakanalat, amin paradicsomleves volt.

– Viccelsz? – léptem közelebb, majd átvettem a kanalat. Belenyaltam, aztán furán fintorogtam. – Mit raktál ebbe? Olyan, fura íze van. – Tovább ízlelgettem, de nem lett jobb.

– Azt, amit eddig is – vonta fel a szemöldökét anyám.

– Tuti van benne valami új adalék – közben megkavartam a levest, majd újra kóstolót emeltem a számhoz. – Savanyú vagy édes? Az illata is teljesen más.

– Nem ízlik?

– Annyira nem – húztam el a szám.

– Akkor minek eszed? – Ott kaptam észbe, hogy már a sokadik fakanállal ettem meg. Egyébként tényleg nem volt a legjobb, pedig anya aztán tudott főzni.

– Éhes vagyok! Biztos beteg leszek, ha már az ízeket sem érzem. – Végül leraktam a kanalat, és távolabb léptem a tűzhelytől. Leültem a konyhaasztal mellé.

– Mhm, lehet. Kérsz egy teát? – A tea szótól olyan szinten felkavarodott a gyomrom, hogy úgy éreztem menten odahányok.

– Nem! – ráztam meg a fejem, és nyeltem egy nagyot.

– Biztos nem?

– Inkább egy pohár vizet. – Hirtelen a torkom is kiszáradt, nem bírtam nyelni. Anya már hozta is, majd egy húzásra megittam a kb. három decinyi innivalót.

– És mi a helyzet? – érdeklődött, ahogy az asztalon lévő üres edény fölé lépett, majd darálthúst aprózott bele, és szétnyomkodta.

– Minden zajlik, ahogy kell neki. Itthon? – kérdeztem vissza, közben küszködtem a hirtelen rosszulléttel.

– Tényleg? Hm, látom. – Anya olyan furán nézett rám. Nem értettem. Kérdőn szét is tártam a karom.

– És ez? – mutattam az edényre, amibe közben sót, borsot és paprikát szórt.

– Húsgombóc. Jó az aromája? – az orrom alá nyomta a kotlát. Megcsapott a nyers hús illata, és újabb pohár vízért rohantam a csaphoz.

– Mikori ez a hús? – kérdeztem eltorzult arccal.

– Ma vettem a hentesnél. Jól vagy? – jött hozzám közelebb, de az edény is a kezében volt.

– Ez a hús nem jó! – mutattam rá.

– Nincs ennek semmi baja, szagold csak meg! – és az orrom alá dugta a fehér műanyag edényt. Hiába hátráltam, úgy is éreztem azt a nyers hús illatát. – Hányini nem kell? – érdeklődött anya. És ahogy ezt megkérdezte, már szaladtam is a WC felé.

Olyan túl sok minden nem jött ki, tekintve, hogy alig ettem. Megijedtem, hogy valami vírust szedtem össze. Nagyon nem hiányzott. Annyira rosszul nem voltam, csak éppen tompult néhány érzékem.

– Adj egy aszpirint! – szólítottam fel anyát, de megrázta a fejét. – Mi az, hogy nincs itthon? Minden háztartás alap kelléke! – csattantam fel idegesen.

– De van, de a te állapotodban nem igazán vennék be gyógyszert – válaszolt, majd leült mellém. Nagyokat pislogva néztem rá. Nem értettem miről beszél.

– Beteg vagyok, erre pont egy aszpirin kellene.

– Mióta érzed furának az illatokat?

– Pár napja, miért?

– Émelygés, hányás?

– N-nem, az az most – dadogtam.

– Menj el szépen a patikába, és vedd el egy terhességi tesztet – olyan nyugodtan mondta, mintha csak annyit közölt volna, hogy mi lesz a vacsora. Nem hittem a fülemnek. Noha egy ideje nem szedtem a fogamzásgátlót, nem terveztünk gyereket csinálni. Mindig odafigyeltünk. Mindig!

– Ezt most szívd vissza! – mutattam anyára, majd leengedtem a kezem.
– Én erre még nem vagyok kész! – sikoltottam fel eltorzult arccal.

– Semmi gond, kicsim! Lehet, hogy tényleg csak beteg vagy, de inkább menj biztosra – igyekezett nyugtatni. Nem sikerült neki.

– Nem lehetek terhes! – néztem anyámra esdeklő tekintettel, mintha tőle vártam volna a megoldást; hogy jön, megsimítja a homlokom, arcon puszil és a fülembé suttogja mosolyogva, hogy nincs semmi baj. Ehelyett zavart a gyógyszerertárba, és igyekezett meggyőzni a felől, hogy nem lesz gáz.

– Elmúltál huszonhat, férjnél vagy, szuper munkád van és egy hatalmas házad. Ahogy elnéztem még mindig bolondulsz Miro-ért, és ő is érted. Mi baj lehet, ha terhes vagy? Hm? – tárta szét a karját. Én pedig tátott szájjal hallgattam. Volt abban igazság, amit mondott, de egy gyerek hatalmas felelősség. Futott át az agyamon.

– Nem tudom! Most én, ez, ah! Hidegzuhanyként ért. Nem az, hogy nem szeretnék, csak ez olyan hihetetlen – hajtottam le szomorúan a fejem.

Anya leguggolt mellém, és a mutatóujját az államra téve emelte fel a fejem, hogy a szemembe nézhessen.

– Nem lesz semmi baj! Itt vagyunk, segítünk! – aztán átölelt, és puszit nyomott a homlokomra. Erre vártam. Ettől tényleg sikerült megnyugodnom. Újult erőre kapva pattantam fel a székről, majd, miután megcsapta újra az orrom a hús illata, jobbnak láttam, ha minél hamarabb elmegyek a közeléből.

Pár utcával lejjebb volt egy gyógyszerertár. Hamar megjártam. Végig azon gondolkodtam, hogy hogy fogom elmondani Miro-nak. Aztán a reakciója járt a fejemben. Az a széles mosoly, amit mindig villantott, ha együtt vagyunk. Imádtam.

– Anyaa! – estem be ordítva a családi házba. – Apa mikor jön haza?

– Majd este. Atomjaira szedték Carlo autóját. Miért?

– Majd később megtudja, de ne mondd el neki, kérlek! – kulcsoltam imára a kezem anyám előtt. Addigra már totál beleéltem magam a kismama szerepbe. Mint akit kicseréltek a rövid séta alatt.

– Nem fogom – kacsintott rám anyu, majd a fürdő felé terelt.

Azt írta a teszt, hogy három perc. A legdrágábbat vettem. Biztos, ami biztos, gondoltam. Hamar megcsináltam. Az igazság az, hogy rohadtul kapkodtam, ment is a kezemre egy kicsi pisi, de java a tesztre került hál' istennek. Úgy mentem ki a fürdőből, hogy végig a kék-fehér műanyag pálcikát figyeltem.

– Nyugalom, annak idő kell! Tedd le szépen! – vette ki a kezemből anya, majd az asztalra tette. Szomorúan néztem utána, mint akitől a plüss mackóját vették el.

– Megbolondulok! – kaptam a fejemhez a kezem. Rettentően vártam, hogy leteljen az a pár perc, de olyan lassan vánszorgott az idő, hogy egy csiga is megelőzte volna.

– Most nézd meg! – utasított anyám kicsit később. Úgy vetődtem a teszt után, mint kommandós a célszemély felé. De ahogy ránéztem a műanyagra, legörbült a szám. Egy csíkot mutatott.

– Nem vagyok az! – dobtam el csalódottan, majd hanyagul elterültem a kényelmes széken.

– Hm, nem értem. Pedig, ahogy az ízekre, illatokra reagáltál... Lehet még korai szakaszban vagy, és ez nem mutatja ki. Vegyél még egyet, aztán reggel, ébredés után csináld meg! Akkor a leghatékonyabb.

– Én nem rulettezek! – morgolódtam.

– Ha van, az a baj, ha nincs, akkor meg az – sóhajtott anyám, majd a tűzhelyhez lépett, és levette a gázzól a levest. Az asztalra tette. – Eszel?

– Naná! – Anya mosolyogva tett elém egy tányért, majd szedett nekem, és kis tejfölgombócot rakott a leves tetejére. Örömmel kanalaztam bele, de,

amikor a számba vettem a levest, még mindig fura íze volt. – El kell mennem orvoshoz; vagy a paradicsommal nem stimmel valami – állapítottam meg, aztán attól függetlenül, hogy nem igazán ízlett, ettem tovább.

– Hahó! – hang jött a bejárati ajtó felől, majd Allegra sétált a konyhába.

– Sziasztok! Nem tudtál volna megvárni? – alig köszönt, de már förmedt is rám.

– Éhes vagyok! Másrészt, pedig nem tudtam, hogy jössz.

– Blablabla! Szia, anya! – ölelte meg Anyát.

– Te is eszel akkor, gondolom? – Jellemzően Anyából előjött a gondoskodhatnék, és egy füst alatt megetette a családot.

– Persze, de rakj ki még egyet. Warre is jön, ha egyszer ki bír szállni az autóból.

– Jesszus, már megint kocsival jöttetek? – grimaszoltam.

– Jesszus, de hisztis vagy! – vágott vissza. Csendben is maradtam. Inkább ettem.

– Csók, néni! – közben Warre is bejutott a házba, és köszöntötte anyát, majd hozzám sétált. – Szia!

– Szia! – köszöntem vissza, majd miután leült ő is az asztalhoz, folytattam az evést.

– Nézd, szedtem neked is! – Allegra előzékenyen gondolt a párjára is, és telepakolta levessel a kicsi fehér tányért előtte.

– Köszönöm, cuki! Néni, ez biztos isteni! – Vicces, mert mióta ismeri Anyát, nénizi. Eleinte nem igazán tetszett anyunak, de idővel elfogadta, beletörődött, de megbosszulta ezt azzal, hogy Miro-nak engedte, hogy tegezze, míg Warrénak nem. – Hú, baszki'! Ez meg milyen távirányító? – nyúlt széles mosollyal az újságokon hagyott terhes tesztémért. Eldobtam a

kanalat, majd átvetődtem a kerek asztalon, és próbáltam kivenni a kezéből, de túl messze volt, és még fel is tartotta.

– Mi van? Mit nyit? – nézelődött a konyhában, majd maga elé vette.

– Te nem normális! Tudod mi ez? – Allegra közben meglátta. Én ott inkább belesüllyedtem a székbe, amennyire tudtam. Anya ledermedve és tátott szájjal állt mellettünk. Ő sem mert megszólalni és én sem.

– Honnan kéne tudnom? – nézett le rá. – Ahaaa, vágom! – bólintott mindent tudóan. Itt, ha lehet még lejjebb csúsztam a széken. Már félig az asztal alatt voltam.

– Terhes vagy? – kérdően nézett rám a húgom. Nem tudtam válaszolni, csak egy fura fintorral tudattam, hogy gőzöm sincs miről beszél.

– Csak beteg. A tünetei miatt azt hittem, hogy... – vágott közbe anya, de nem tudta tovább mondani, mert Warre félbeszakította:

– Hát, pedig a filmekben a két csík szokott a nyerő lenni, ezen meg kettő van – mutatta felém a sógorom a tesztet.

– Miii? – pattantam fel a székről, majd kikaptam a kezéből. Tényleg két csíkot mutatott. Nem is értettem, hogy az előbb mi lehetett a gond.

– Lehet nem vártunk eleget vele – lépett közelebb anya is.

– Akkor most tényleg terhes vagy? – Allegra újabb kérdése billentett ki a melankóliából.

Hirtelen úgy éreztem, hogy forog velem a konyha. A levegő beszorult a mellkasomba, és nem tudtam eldönteni, hogy pisilni kell vagy hányni.

– Akkor most tényleg... – feleltem, majd félbehagyva a mondatot ültem vissza a székre.

Anya zokogni kezdett, Allegra hamar követte a példáját, Warre pedig, nos, ő kirakta a tányérja elé a műanyagot, és beszélni kezdett hozzám:

– Mi a helyzet, Kis fehér? Nagyon jó cimbik leszünk ám!

– Warre! – szólítottam, mielőtt még beleélte volna magát.

– Hmm? – nézett rám kíváncsian.

– Arra rápisiltem – nyitott tenyerem a szám mellé téve suttoztam neki. Azt a grimaszt, amit vágott sosem fogom elfelejteni.

– Te idetted az asztalra? Normális vagy? Most már én is terhes vagyok! – sikoltott és nyöszörgött. Végül a szalvétájával fogta meg a tesztet, majd átnyújtotta nekem. – Vidd innen! Rögtön jövök, csak kezet kell mosnom néhányszor. Néhány százszor. – Felállt az asztaltól, majd kisétált a mosdóba.

Anya és a húgom még mindig bögték. Észre sem vették milyen vicces szituáció játszódott le közöttünk. Ami azt illeti, nem fogtam fel, hogy végül is terhes vagyok. Olyan fura érzés lett úrrá rajtam, amit addig nem sűrűn éreztem. Megnyugodtam, de totálisan. Nirvana közeli nyugalom volt ez.

– Ezt nem tudom felfogni! Nagymama leszek! – hüppögte Anya, és megtörölte a szemét a konyharuhával.

– Én meg nagynéni – csatlakozott be Allegra is nagyokat szipogva.

– Az én kezem meg pisis! – jött közben vissza Warre, és folyamatosan a nadrágjába törölte a kezét.

– Nem konkrétan arra pisiltem, hanem a szivacsra, ami a belsejében van. De ráhúztam a védőborítást, tehát nem a pisis végét fogad meg – mentettem a helyzetet.

– Már mindegy. Ez egy életre tanulság lesz. Cuki, felkészültem, ha az orrom alá tolsz egy ilyet, akkor hajoljak el előle – magyarázta a szemét törölgető húgomnak, aki akkor már nevetett.

– Akkora idióta vagy!

– De hol az apuka? – nézett szét színpadiasan Warre.

– Burkol vagy bont, vagy a tököm se tudja mit csinálunk most a terasszal. Én csak a leveleimért jöttem, aztán ez lett a vége – hadonásztam a teszttel.

– Nyugalom, Harry Potter! A végén megkeresztelsz minket a pisiddel – hátrált székestől a srác.

– Na, inkább kidobom most már! – Azért mielőtt a kukába tettem, vettem rá még egy pillantást. Tök egyértelmű volt: babát várok. Semmi törés, semmi haloványság nem volt abban a két csíkban. Szinte világított a fehér műanyag a jelzés.

– Mikor mondd meg neki? – támaszkodott a karjára Allegra. Csillogott a szeme az örömtől.

– Előttünk jelentsd be! – Anya is leült az asztalhoz, közvetlenül mellém.

– Aha, én is látni akarom az arcát. Figyeld meg! Bömbölni fog, annyira lepke lelkű – horkantott fel Warre.

Hirtelen sok volt az információ, a kérdés, és nem bírtam tovább, felkiáltottam:

– Elég! Nyugi! Csend! – vettem egy mély levegőt, majd lassan fújtam ki.

– Ez még nem az a rész, cuki, hogy fújtatni kelljen.

– Janssens, fogd be! – morrantam rá.

– Hú, baj van, ha a vezetékneveden szólít – bökte meg Allegra.

– Köszönöm, köszönöm! De most elmegyek – álltam fel a székről, majd pusztit dobtam mindenkinek, és mintha mi sem történt volna, kísértáltam az ajtón. A rohadt leveleim is otthagytam. De nem volt kedvem visszamenni.

Értettem, hogy örülnek, én is örültem, de a hirtelen kérdések, kijelentések elkezdtek terhelni a szervezetem. A franc tudja, hogy a terhesség miatt, vagy csak simán elegendem lett, de muszáj volt eljönnöm.

Útközben azon gondolkodtam, hogy hogyan mondjam meg Miro-nak. Nem volt erősségem az érzelés. Amikor elkezdődött a kapcsolatunk sem igazán mutattam ki semmit. Idővel, miután feloldódtam, aztán jött minden magától. Itt nem várhattam ezt meg, mert akkor a szülőszobán mondom

meg neki, hogy terhes vagyok. Nem féltem, csupán nem tudtam hogyan kellene felvezetnem. Oké, odaállsz elé, és közlöd velem, hogy babát vársz. Mi lehet ebben olyan nehéz? Meg is vontam a vállam, hogy ez nem kihívás. Meg tudom csinálni! Aha, hogyne! Vicces délután volt.

Nem laktunk messze a szülői háztól. Direkt kerestünk a külvárosban lakást. Hasonló felépítésű volt, mint az egykori otthonom. Annyi különbséggel, hogy a terasz nem tetszett egyikünknek sem. Miro elhatározta, hogy megcsinálja. Lerakja járólappal, hogy biztos seggre ülünk rajta, ha esik. Elmondása szerint lehet arra szőnyeget is tenni. Nos, nem kötekedtem. Akkor lettem róla, hogy segítek, amikor ő kikérte magának, hogy szakembert hívjunk. Majd ő megcsinálja! Szajkózta folyton. A korhadt parketta felszedésével is voltak gondjai, de ügyesen megoldotta addig a napig.

Nagy levegőt vettem, mielőtt beléptem volna a hatalmas, kovácsoltvas kapun. S alakban futott a járda a nagy házig, és csinos díszbokrok díszítették a szélét. Itt-ott még rózsák is nőttek köztük. Nekem vadregényes volt. Miro szerint romantikusnak hatott. Szerettem ott lakni.

Ahogy közeledtem a teraszhoz, meg is pillantottam a férjem, amint hűzóra megiszik egy pohár vizet. Augusztusban még igencsak meleg volt. Cuki rövidnadrágban és félmeztelenül ténykedett a ház körül. Nagyon imponált, hogy ennyire komolyan veszi ezt az egészet.

- Hol voltál eddig? – kiáltott felém, ahogy meglátott.
- Én is szeretlek – válaszoltam nem éppen kedvesen.
- Gyere, nézd! Elkezdtem lerakni a járólapot – ahogy a teraszra vezető lépcsőre léptem, elkapta a karom, és elhúzott addig a három sorig, amit lerakott.
- Az egyik fordítva van – jegyeztem meg.

– Majd felszedem, de nézd! Annyira szép! – olyan büszkén mondta, hogy nem volt szívem rámutatni a hibáira. Inkább felé fordultam, megsimítottam kipirult arcát, és kedvesen válaszoltam:

– Az, igen! Büszke vagyok rád! – mosolyogtam, majd adtam egy apró puszit az arcára. – Meddig akarod növeszteni a szakállad? Torkig vagyok vele! – morogtam, miután megszúrt, majd fájdalmas arckifejezéssel húztam el a szám.

– Eddig nem volt problémád vele. Mi változott egy óra alatt? – kérdezte, majd leült a lépcsőre. Követtem a példáját.

– Ami azt illeti elég sok minden – vezettem fel a mondandóm. De fogalmam sem volt, hogy folytassam tovább. Azt hiszem, hogy megijedtem. Nem a reakciójától, mert tudtam, hogy nagyon fog örülni. A felelősségtudat volt az, ami előjött bennem, és keveredett azzal, hogy nem biztos, hogy meg tudok felelni.

– Na, esküvő lesz? – kérdezett kíváncsian. A húgomra és Warréra célzott.

– Mi?

– A húgodék. Tudod? – nézett rám emelt szemöldökkel.

– Ja, neem. Most teljesen másról van szó – hajtottam le a fejem, majd vettem egy mély levegőt.

Komolyan nem értem, hogy mi okozott akkora gondot. Csak ki kellett volna mondanom a tényeket, erre gőzöm sem volt hogyan is kellene tálalnom neki.

– Igen? Hallgatlak – bökött meg a vállával. Elbambultam, azon agyaltam, hogy mit mondjak.

– Ó, hát képzeld el – próbáltam felvezetni, közben pedig az égre néztem –, hogy mi történt ma velem! – a mondat végén elhúztam a szám, hogy totál rosszul kezdtem.

– Remélem semmi rossz? – kérdezett vissza összevont szemöldökkel.

– Neeem! Nem, nem, nem! – ráztam meg a fejem, közben a hajamba túrtam. – Anya levest csinált. Bazsalikomos paradicsomlevest. Imádom, tudod. Szóval, én – oldalra pillantottam, rá. Érdeklődéssel figyelt. Gőze sem volt ugyan, hogy mire akarok kilyukadni, de itta a szavaim. – ettem belőle, de nagyon fura íze volt. Pedig nem is rakott bele semmi különöset. Am, és...

– Itt a szavamba vágott:

– Imádlak, de nem szorítkozhatnánk a lényegre? Sötétedés előtt be szeretném ezt fejezni.

– Basszus! – felpattantam, majd fel-alá kezdtem sétálgatni a lépcső tövében.

– Fura vagy! Biztos nincs baj?

– De! Illetve nem, nincs!

– Chiara, kezdek megijedni.

– Semmi gond, az az lesz majd gond, ha izé... – beleharaptam az ajkamba, majd felszisszentem.

– El akarsz hagyni! Mondd csak ki! Ne kertelj! – csattant fel. Olyan haragos lett a tekintete, mint a viharos ég. Komplet hüllye volt szegény, hogy ilyenre gondolt, de megértettem, mert tényleg csak hablatyoltam.

– Úristen, dehogy! Honnan veszed ezt? Csak nem találok a szavakat, mint általában.

– Hát mit tudom én!? Hazajössz tök zaklatottan, lefitymálsz a munkám, a szakállam, aztán elkezdesz itt nekem dadogni.

– Az a járólap komolyan fordítva van, ez csak egy észrevétel!

– És ha direkt raktam úgy?

– Most ne játszd itt nekem a hisztis picsát, mert idő előtt megszülök! – Nos, azzal az elhamarkodott mondattal végül megoldottam mindent.

– Micsinálsz'? – kérdezte összerosva a szavakat. – Hogy mit csinálsz?
– miután pedig eljutott a tudatáig, hogy miről van szó, felugrott, és a fejéhez kapott. – Úristen, nem kapok levegőt! Forog a kert! Milyen bolygón vagyunk? – Csak nevettem rajta. Aztán miután kipánikolta magát, visszazuhant a lépcsőre, és bambult maga elé. Talán még billegett is. – Apuka leszek? Ez most ugye nem vicc?

– Nem az, csak nem tudtam hogyan mondjam meg – foglaltam helyet mellette.

– Hogy? De hát nem is terveztük.

– Erre még én sem jöttem rá, de igazából nem is érdekel. Örülök neki.

– Én, én abbahagyom a versenyzést! – pattant fel. Meg kellett forgatnom a szemem. Nem tudom a kettőnek hol volt köze egymáshoz.

– Miro – vettem egy nagy levegőt –, figyelj, nem kell semmit sem abbahagynod, mert lesz egy gyerekünk. Én ezt nem kérem.

– Egy? Chiara, nagyon remélem, hogy egynél nem állunk meg.

– Úristen! Nézd, én még nem teljesen fogtam ezt fel, és ahogy elnézem te sem. Majd, ha már tudatában leszünk, akkor megbeszéljük.

– Nekem idén lejár a szerződés. Nem hosszabbítanék. Talán Alessio tudna nekem munkát adni a pályáján.

– Na, jól van, szerintem most ezt inkább hagyjuk. Nem a lábam fogják amputálni, csak szülök egy gyereket. Legalábbis remélem.

– Hé, a mi gyerekünket! – nézett rám hirtelen, majd megfogta a kezem.

– Abbahagyom, mert érted – a hasamra tolta a kezét – és érte én bármit feláldozok. Hiszen annak idején te is feladtad értem. Chiara, önzetlenül cselekedtél, pedig volt és van is benned tehetség, de te engem választottál. Nos, akkor hadd hagyjam abba én is érted és érte.

– Úristen, Miro! – könnyek szöktek a szemembe. Átöleltem, és mosolyra húztam a szám.

El sem hittem, hogy világbajnok lehettem. Nem is akármé: a boldogságé! A legnagyobb díj pedig a hasamban növekedett.

-Vége-